

SVINEDRENGEN.

Eventyroperette i 3 Akter af Richard Schrøder.

Musiken af J. Bartholdy.

(1886. Dagmartheatret.)

Moderato.

Macaroni.

I. *mf*

1. Naar skal jeg Ar - me dog faa sagt Den Kval, jeg bæ - rer i mit
2. Thi selv om man har Lyst og Mod Og véd en Kvin - de at be -

Hjær - te? Jeg har ej Or - det i min Magt, Det fö - ler jeg med Skam og
snæ - re, Er Skæbnen os ej huld og god, Saa kan vi li' - saa godt la' -

Smer - te. Saa snart hun sen - der mig et Blik, Min Stem - me li - gestrax slaar Klik Mit Hjer - te
væ - re. Vi tryg - ler, be' r om hendes „Ja“ Da springer der en Knap, u - ha! Og hvader

Vivo.

Tempo moderato.

dand - ser Gal - lo pa - de, Jeg bli' r saa blød som Mar - me la - de. Hvor det er svært! hvor det er
Hel - ten, selv en tap - per, For - u - den de for - nød - ne Knap - per? Ja, det er svært - ja, det er

svært At faa sin Kær - lig - hed er - klært.
svært At faa sin Kær - lig - hed er - klært.

Allegretto grazioso.

II. *mp* *Prindsessen.* 1. Det

he - le Folk det gør et Væ - sen Og raa - ber baa - de Ak og Ve Og
det er Sa - gen, her i Lan - det Gaar al - ting ef - ter Snor og Vægt, Saa -

kor - ser sig og ryn - ker Næ - sen, Saa det er ræd - sels - fuldt at sé. Fra Kej - ser -
vel det e - ne som det an - det, Det er saa ma - ge - løst cor rect. Det he - le

bor - gens høj - e Sa - le Til Bon - dens Hyt - te kal - der man Min he - le
Folk har hver sin Me - ning, Men slaar jeg mig en Smule løs, Saa raa - ber

rit.
Ad - færd en Skan - da - le, En Plet for det - te pæ - ne Land. Og hvad er det he - le
al - le i For - e - ning: Nej, det er dog en Pok - kers Tøs.

Allegro vivo.

saa? Ja hvad er det he-le saa? *pp* Ik - ke an - det, end at i blandt,

saa er jeg lidt ex - tra - va - gant. Ik - ke an - det, end at i - blandt, saa er jeg

lidt ex - tra - va - gant, ex - tra - va - gant Ja

f Ik - ke an - det, end at i - blandt, saa er jeg lidt

ex - tra - va - gant. Ik - ke an - det, end at i blandt, saa er jeg lidt ex - tra - va - ga -

nt. 1. Tempo I. 2. Ja nt.

Moderato.

Dekorum.

III. *1. Skøndt*

No - ah var en Hæ - dersmand, Han hav - de faa - et nok a' Det
 of - te Fa - der No - ah bed I Skal - len af en Dru - e, Et
 Tøn - de skaf - fed hun sig an Og fyld - te den paa Mar - ken Med
 laa hun da og Vi - nen flød Af hen - des Dru - e kla - ser; For

re - ne kla - re Kil - de - vand Og li - ge - saa af Mocca. Saa si - ger man, at han gik hen Og
 An - sigt la - ved han der - ved, Saa det var følt at sku - e. Saa tænkte hun Hvorfor gjør Fa'er Dog
 Dru - er li - ge til dens Rand Og bar den hjem i Arken. Saa sat - te hun sig træt og ør Paa
 ved sin Vægt til Vin og Grød Hun jo det He - le maser. I Hast hun fyld - te en Po - kal, Og

rit. *a tempo*

opfandt Vi - nen med det sam - me, Men det er ik - ke sandt for den - Den op - fandt hans Ma -
 al - tid dis - se su - re Mi - ner? Nu al - le Dru - er ne jeg ta'er Og tør - rer til Ro -
 Laa - get for at ta'e en Skraber; Men hun var svær og Tøn - den mør, Og saa faldt de i
 samme Af - ten kan I tro, a' En fik sig der en Pe - ri - al, Og det var - Gub - ben

da - - me.
 si - - ner.
 Sta - - ver.
 No - - ah!

1. 2. 3. 4.

2. Saa
 3. En
 4. Der

Andantino.

Laurette.

IV.

p

1. I Mænd, I fej - ler høj - ligt,
Kvin - der er paa det Punkt

naar I tror, At Kvin - den daa - res straks af E - ders Suk - ke, At som en Blomst, der spi - rer
som I Mænd, Vi hol - der og - saa nok af det So - li - de; Men De af den Ar - ti - kel,

frem af Jord, I hen - des un - ge Kær - lig - hed kan pluk - ke. At Hjer - tet sprænger al - le
stakkels Ven, Har end - nu alt - for me - get, maa De vi - de. Hvor - le - des kan De fav - ne

si - ne Baand Og straks hun rækker Jer sin lil - le Haand, Saa snart I hen - des
ømt og blidt Ja und - skyld, at jeg si - ger det saa frit Naar De bli'er stop - pet

Kærlighed begjæ - re -
af en Bar - ri - e - re? Nej, derskal mere til, min Kæ - re!
Nej, derskal mindre til, min Kæ -

pp

Vi re!

V. *Allegretto.* *Prindsen.*

1. Or_lan-do er mit Navn, og jeg Er vandret af den
 2. Naa, traf i_mellem_stun_der jeg En lil_le Pi_ge
 3. Forre_sten er jeg frank og fri Og ik_ke ganske

slag-ne Vej Fra Landet, hvor min Vug-ge stod, Her ind til By_en paa min Fod. Naar jeg var træt, jeg
 paa min Vej, Saa blev jeg paa Mi_nut_tet skudt, Det li_der hver en fa_ger Glut. Jeg slog min Arm om
 u_den Pii, Hu_mø-ret er be_standig godt, Om Vei-ret saa er nok saa graat. Som lil_le Pog i

red-te blot En Sengi Græsset kort og godt. Og var jeg sul-ten, fik min Tand Kun Skovens
 hen-des Liv, Det var en her-lig Tids_for_driv Jeg fik et Kys og for Pla_sér Saa tog jeg
 mange Aar Jeg vog_ted baa-de Lam og Faar Nu vil jeg væ-re Svi_ne_dreng, For nu som

Vivo.

Bær og Kildens Vand. Man skal ta', man skal ta', hvad man kan faa. Man skal
 man_ge man_ge man_ge fler. For man ta'r, for man ta'r, hvad man kan faa. For man
 før er mit Re-frain: Man skal ta', man skal ta', hvad man kan faa. Man skal

ta'e, man skal ta', hvad man kan faa. Man skal ta', man skal ta',
 taer, for man ta'r, hvad man kan faa. For man ta'r, for man ta'r,
 ta'e, man skal ta', hvad man kan faa. Man skal ta', man skal ta',

cre - scendo *Kor.*
 hvad man kan faa. *f* Manskal ta', manskal ta', hvad man kan faa. Man skal ta', manskal
 hvad man kan faa. For man ta'r, for man ta'r, hvad man kan faa. For man ta'r, for man
 hvad man kan faa. Man skal ta', manskal ta', hvad man kan faa. Man skal ta', manskal

ta', hvad man kan faa. Man skal ta', man skal ta', hvad man kan
 ta'r, hvad man kan faa. For man ta'r, for man ta'r, hvad man kan
 ta', hvad man kan faa. Man skal ta', man skal ta', hvad man kan

1. 2.
 faa.

rallentando 3.
 faae.

Moderato.

VI.

Macaroni. 1. Jeg var en-gang saa ung og skøn Men
rit. 2. Det var ej til at hol - de ud, Langt
Laurette. 3. Jeg ved ej, hvad der fat - tes mig Og

det er læn - ge si - den. Nu er jeg baa - de gul og grøn, Det
 min - dre at be - skri - ve. Jeg staar og un - drer mig ved Gud! End -
 mi - ne tau - se Tan - ker. I Grun - den ved jeg hel - ler ej, Hvor -

bli - ver man med Ti - den. Jeg var saa mun - ter og a - dræt, En
 nu jeg er i Li - ve. Naar har man hørt om no - gen Rok, At
 for mit Hjer - te ban - ker. Det vil nok spil - le mig en Streg I

Mand med Kraft og Vil - lje, Og tænk! nu lig - ner jeg komplet En stakkels knæk - ket Li - lje. Jeg
 han led Hungers - kva - ler? Og min Di - æt var mer end nok Til fem - ten Ho - spi - ta - ler. Jeg
 El - skovs - leg, men „ho - ny Soit, qui mal y pense“ om mig Og om min Ma - ca - ro - ni. De

selv har ø - de - lagt mig - Saa vidt har Kær - lig - he - den bragt mig.
 selv har ø - de - lagt mig -
 saa, han brug - te Magt ej -